

NEKROLOG

PETER MOTZFELDT

30.1.1910 – 23.4.1971

»Livet, livet, livet – det er sagen,« sagde en smed i det sydligste Grønland, da han under et fagforeningspræget møde vovede sig op til talerstolen – mere sagde han ikke; han huskede ikke resten af det, der lå ham på hjerte, men det væsentligste var sagt, derfor gik han ned fra talerstolen.

Når man har kendt en af Grønlands sidste sagaskikkelser igennem en menneskealder og fulgt ham nært til de allersidste dage, kendt ham som en virkelig ven og folkefrænde, så var det disse ord, der lød for mig, da jeg sad ensomt i et hotelværelse i København og tænkte på min ven, hvis dødsfald blev meddelt under et vigtigt møde, som han selv skulle have deltaget i. Det kom ikke uventet for os, som kom fra Grønland; men alligevel følte det så mærkeligt, at Peter Motzfeldt, de grønlandske bønders – fåreholderes – høvding gennem mere end en menneskealder, ikke er mere.

Han var fra en ganske bestemt tidsperiode i Grønlandshistorien, og han prægede den på sin ganske særlige måde ved at stå som et eksempel for sine fæller både som den, der viste hen til alvoren i livet, og den, der fortalte, at man skulle være glad for at have fået lov til at leve. Stræbsomhed var dengang dagens ord, og det manede til at se efter noget nyt, noget der kunne fortsætte livet i al dets værd og glæde inden for alle forhold.

Peter Motzfeldt blev født af kateketparret Bodil og Jakob Motzfeldt i udliggerstedet Sagdlit udfør Sydprøven i Sydgrønland den 30. januar 1910. Ganske kort tid derefter måtte kateketparret forflyttes til udstedet Sårdlox, hvor kateketen derefter døde.

Den unge enke måtte så sammen med sine fire små sønner flytte tilbage til Igaliko, hvor hun for en stor del levede som hjælper hos sine bondebrødre og modtog hjælp af dem.

Drengene var alle velbegavede og blev sendt på uddannelse bortset fra Peter, som havde besluttet at følge sine forfædres erhverv som kvæg-avler.

Her voksede han op og gik sine driftige morbrødre til hånde, der både drev fangervirksom-

hed, kvægavl og fåreavl. Han lærte af deres driftighed og oparbejdede snart en bedrift, man lagde mærke til. Og på grund af sit lette sind og gode humør, men også sin kløgtighed og snarrådighed vandt han støt klanens tillid, modtog tillidsposter og blev deres repræsentant både i kommunerådet og sysselrådet. Senere, da nyordningen medførte oprettelse af kommunalbestyrelser, blev han indvalgt og sad indtil sin død. I 32 år i træk sad han i offentlige råd.

På grund af sit indgående kendskab til Sydgrønlands hovederhverv blev han adskillige gange tilkaldt som tilforordnet til kommissioner; således sad han som fåreavlens repræsentant ved den store Grønlandskommission af 1950, var tilforordnet Grønlandsudvalget af 1960 og var en lang årrække medlem af og formand for De samvirkende grønlandske Fåreholdere.

Peter Motzfeldt var dekoreret med fortjenstmedaillen i sølv.

Hele Grønland vil savne denne sidste høvding i Igaliko.

Æret være hans minde.

Erling Høegh.